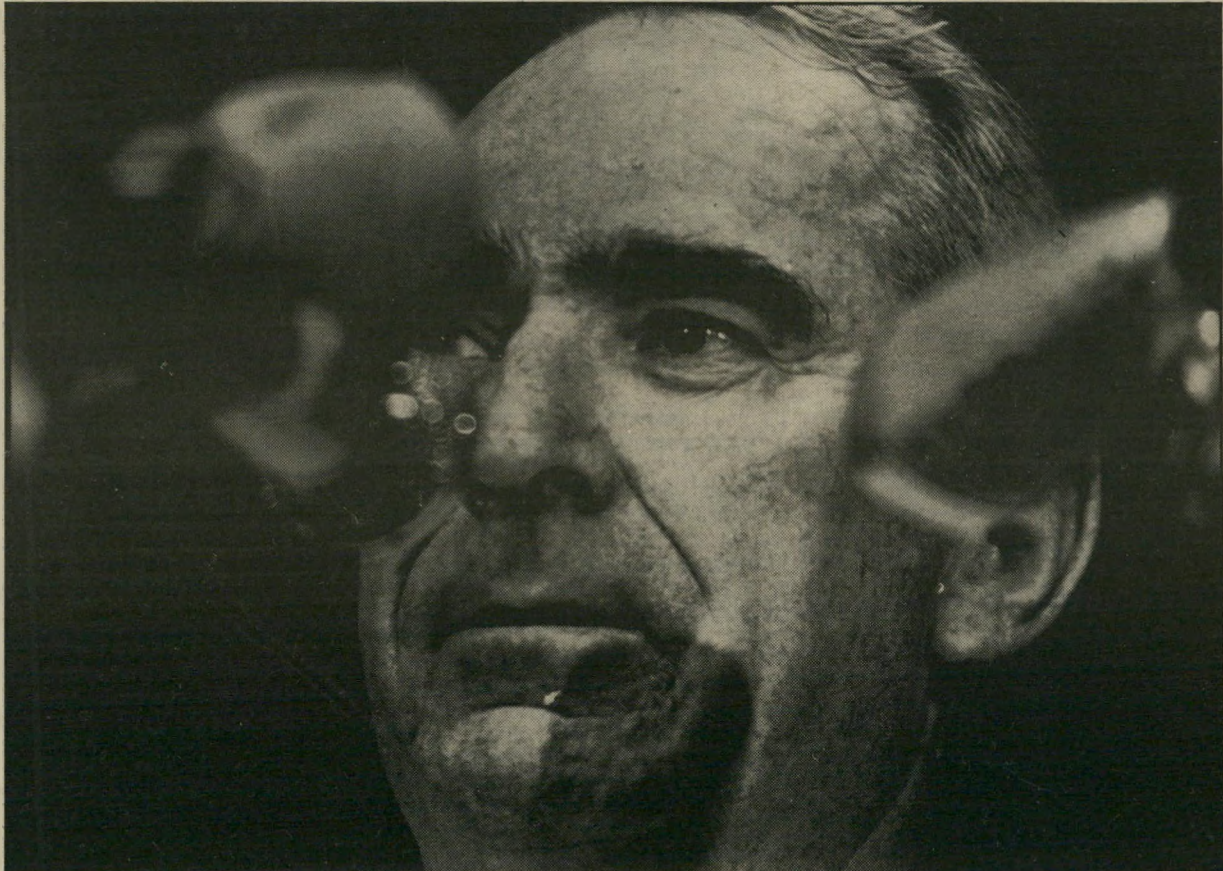

הוא דומה לגנרל דרוס-אמריקאי - שינאת הערבים הפכה למוקד אישיותו - הוא בז לבני-אדם, למיפלגות ולדמוקרטיה, והוא אחראי לגדול פישעיהמילחמה בתולדות המדינה

הפריימ'טיב הנוראי

רפול בכינוס "צומת" גופים מושחתים וצינייים, המובילים את ישראל לאבדון

של רפול. הוא תיאר אותה כך: "אני נפצעתי. ראיתי את הערבי שיורה בי, ממש שוכב על סלע כזה שטוח... דדו (רויד אלעזר) משך אותי, לא חזרה למחלקה, אלא פנימה, דרך הפישפש שמצד שני, ואז חבשו אותי... היו לנו הרבה מאוד נפגעים... יותר ממחצית האנשים היו פגועים, פצועים או הרוגים... חילקו לפצועים רימונים, כדי שיתאבדו, מי שיכול היה לעשות זאת..."

רק נסיגת האוייב עצרה את רפול וחבריו מלבצע התאבדות נוסח מצדה בסן-סימון. כמילחמת-ש"ח פיתח רפול מעין אוטוים ריגשי, המלווה אותו מאז ועד היום. אוטוים זה התפתח כאשר מנע עצמו מלהגיע ללוויית חברי-לגשק.

הוא סיפר על-כך: "אני לא הייתי הזלך. נדרתי שלא אלך לשום לוויה. ביום של לוויות הייתי מנצל את הזמן לשינה. נכנס לי בשק-שינה שלי, באוהל-סיירים, במעלה-החמישה..."

● בקודות המטכ"ל

נעצרו בשער המחנה

קודם לשיחרורו מצה"ל, בסופה של מילחמת-ש"ח, שאף רפול להתקבל ל-קורס-טיס, והוא נידחה. כעבור שנים סיפר: "איזה אנגלרסקסי במטה חיל-האוויר ביפו, אמר לי: תחזור הביתה, לא צריכים אותך..." רפול שב לתל-עדרשים. בינואר 1954 חזר והתגייס לצה"ל, ומונה עד מהרה כמ"פ של פלוגה ה' בחטיבת-הצנחנים. במסגרת זו יצר את הקשר עם מפקד-החטיבה, אריאל שרון, והשתתף בסידרה של פעולות-תגמול: קלקיליה, חוסאן, כנתיליה ומוצביה-קורסי שבצפון הכינרת.

רפול עם שרון מי שיקר יותר?

שאיפין את שנות ה-20 וה-30: "אני לא חושב שהיו לי נעליים או מגפיים. (אלה) היו עוברים מילר לילר בכפר, מגדול לקסן. תמיד לגדולים היו הדברים החדשים... סוכריה היינו מוצצים כשהיו מאכילים אותנו שמדג, לפצות על הגועל-נפש..."

מילדות היתה לרפול משיכה לנושא הצבאי. אחד מחבריו לילדות בכפר הולדתו, תל-עדרשים, סיפר עליו: "בשהנזטרות נוסדה, היה בא לכאן קצין אנגלי ועושה מיסקר. רפול היה עומד בצד. ילד. כל מה שהיינו עושים ברובים הוא היה עושה עליינו במקל..."

כבר בנעורו נודע רפול כאדם ללא-דח. אחרי שיחרורו מהצבא השיב רפול בראיון לשאלה "האם ארבע פחרת ממשחז" במילים: "בטח, מן המורה. עד היום אני מפתח ממנה. כן, אבל תן לי להיזכר. הנה, פעם, כשהיינו ילדים ועברנו בשדות, אולי פעם ראשונה שיצאתי לבר, עם עוד ילד, לעבוד כלילה בטרקטור. היתי או בן 12 או 13, ועברנו בתור. אחד עבר, אחד ישן, וחורשנו, וכשהיה תורי לישון, התעטפתי בשקים ונרדמתי. פתאום התעוררתי ואיוו שהיא חיה עמדה מעלי והרגשתי את הנשימה שלה על הפנים. זה היה תן או משהו כזה. היה חושך ולא יכולתי לזוז. רציתי לעשות משהו. קפאתי, והחיה הזאת עמדה והריחה אותי, את הפנים, ואחר-כך הסתלקה ואני קמתי..."

כ-1946 התגייס רפול לפלמ"ח. בקרבות פריצת-הדרך לירושלים שירת בגרוד הרביעי של הפלמ"ח. בגיל 19 השתתף בקרב על מינור סן-סימון, בשכונת קטמון ירושלים. בדומה לקרבות אחרים, שבהם השתתפו אריאל שרון ויובל נאמן, הביא קרב זה לטראומה המילחמית

דתשתית לתנועה ניראפאשיסטית וייחודית ובעלת פוטנציאל אלקטורלי גדול הולכת ונוצרת עתה תחת הכותרת צומת (ציונות מתחדשת).

כראש תנועה זו עומד הרמטכ"ל-לשעבר, רב-אלוף (מיל') רפאל (רפול) איתן, שאותו הגדיר רק לפני כמה חודשים שרה-פנים, הר"ר יוסף בורג, כאדם בעל דיעות שהן "ימינה מן הימין".

רפול, מצביא שגוייכמחלוקת, הפך כמשך חמש שנות רמטכ"לותו את צה"ל לצבא בעל עמדות פוליטיות ועשייה פוליטית. הוא פעל למען מסירת נשק בלא כל הגבלה, להתנחלויות בשטחים הכבושים. הוא שהורה להעביר חיילי-מילואים מיחידות מובחרות של צה"ל לשירות ביחידות ההגנה-המרחבית (הגמ"ר) בשטחים הכבושים, ובהחרת שיטות-אלימות לשטחים המוחזקים בידי צה"ל.

רפול יודע בבז שהזא רוחש לכל המושלגות הפוליטיות הקיימות בישראלי. הוא רואה בהן גופים מושחתים וצינייים, המחליכים את ישראל לאבדון. וזהו גם העילה להקמת "צומת".

● מראות סן-סימון

פאל איתן אינו מסתיר את שינאתו לערבים. שינאה זו עוברת כחוט-השני כקאריירה הבישחונית הארוכה שלו. היא החלה כשהיה בן 6 וחצי, אז נהרג בן-דרודו, רויד נישרי (בנו של מורה-ההתעמלות הנודע) במאורעות 1936. מותו יצר בליבו את המישקע הראשון. את ילדותו בעמק-יזרעאל העביר רפול בעוני